

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἓν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλήνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθῆναις, 4 Φεβρουαρίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 10

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ μικρούλα θὰ ξεχνοῦσε βέβαια καὶ τὸ ὄνομά της καὶ τὴν καταγωγή της καὶ οὔτε θὰ ἦταν ποτὲ σὲ θέση νὰ μαρτυρήσῃ ἐναντίον του.

Γιὰ τὴν ὥρα εἶχε φροντίσει νὰ ἐξαλείψῃ κάθε ἔχνος τοῦ ἐγκλήματός του. Ἡ λαίδη Ἑβρίλκτον μπόρουσε νὰ φροντίσῃ ὅσο ᾔθελε, δὲ θάδρισκε τίποτα. Ἡ κόρη της σὲ λίγες μέρες θὰ ἦταν χαμένη, μάλιστα τόσο χαμένη, ὥστε οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἂν τὸν ρωτοῦσαν, δὲ θὰ μπόρουσε νὰ τὴ βρεῖ.

— Καλύτερα νὰ μὴν ξέρω οὗτ' ἐγὼ, συλλογίστηκε χαμογελώντας μοχθηρά. Μποροῦσα κάποτε νὰ τὴ σπλαχνισθῶ...

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανε, ὅταν ἡ Νταίτση σάλεψε μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Ευπνοῦσε καὶ κουνούσε ὅλο τὸ σωματάκι της, πολεμώντας νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὸ μαῦρο αὐτὸ μανδύα πού τὴν ἐπνιγε.

Ὁ σὲρ Ρόναλδ δὲν ᾔθελε νὰ μάθουν οἱ σύντροφοί του τὸ σκοπὸ τῆς ἐκστρατείας του. Μπήκε στὴν καμπίνα πού τοῦ εἶχαν φυλάξει, κι' ἀφοῦ ἔκλεισε καλὰ τὴν πόρτα, ἔβαλε τὸ κοριτοάκι στὴν κοκέτα καὶ τοῦδγαλε τὸ φέμωτρο, πού τοῦ στενοχωροῦσε τὴν ἀναπνοή.

Ἡ καίμενη ἡ μικρὴ ἦταν κατακόκκινη ἀπὸ τὴ δύσπνοιά της καὶ τὸ κεφαλάκι της ἔπεσε χωρὶς δυνάμεις ἀπάνω στὸ προσκέφαλο. Δὲν εἶχε πιά τὴ δύναμη οὔτε νὰ μιλήσῃ.

— Ἀσχημα ἔκαμα πού δὲν τῆς ἔδωσα ναρκωτικὸ, σκέφθηκε ὁ κακοῦργος. Αὐτὰ τὰ παιδάκια, ἔτσι νὰ τὰ φουσήσεις, πέφτουν χάμω! Νὰ το τώρα ἔγινε κατακλίτρινο. Ἐλα, Νταίτση, καλὸ κορίτσι! Πιὲς αὐτὸ ἐδῶ!

Εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μπουκαλάκι κι' ἔσταξε μερι-

κὲς σταγόνες στὸ ποτήρι. Ἡ μικρὴ ἦταν μισοκοιμισμένη ἀκόμη καὶ ζαλισμένη. Ἦπιε αὐτὸ πού τῆς ἔδιναν, χωρὶς νὰ τὸ πολυκαταλάβει.

Τὸ ἀποτέλεσμα φάνηκε ἀμέσως. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, κοιμόταν πάλι, ἀλλὰ τώρα ἤσυχα καὶ κανονικά, καὶ τὸ προσωπάκι της ἔγινε πάλι ἡρεμὸ καὶ ὠραῖο. Οἱ χρυσὲς μπούκλες της τὸ μισόκρυβαν καὶ εἶχε τὸ στοματάκι της μισανοιχτὸ καὶ τὸ σῶμα της ξαπλωμένο μὲ τὴ γεμάτη ἐμπιστοσύνη ἐγκατάλειψη πού ἔχουν ὅλα τὰ παιδάκια, ὅταν κοιμούνται.

Ὁ σὲρ Ρόναλδ κοίταζε σκεπτικὸς τὸ

μικρὸ του θῦμα καὶ—ποῖος νὰ τὸ πῖστευε—κάποια συγκίνηση αἰσθάνθηκε μέσα στὴ γεμάτη μίσος ψυχὴ του, μπροστὰ στὸ τόσο ἀδύνατο αὐτὸ πλασματάκι.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ᾔθελα νὰ κάμω κακὸ στὸ παιδί, μουρμούρισε, σὰ ν' ἀποκρινόταν σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ κατηγορία. Ἡ τύχη τῶδαλε νὰ βρεθεῖ στὸ δρόμο μου... Καὶ πῶς τῆς μοιάζει!

Ἡ τελευταία αὐτὴ σκέψη τοῦφερε πάλι ὅλη τὴν κακία του καὶ, σὰ νὰ μάλλωνε τὸν ἑαυτὸ του γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας, βγήκε βιαστικὰ ἀπὸ τὴν καμπίνα, κλείδωσε τὴν πόρτα κι' ἀνέδθηκε πάλι στὸ κατάστρωμα.

Τὸ πλοῖο εἶχε ἀνάψει τώρα τὰ φῶτα του καὶ ταξίδευε μ' εὐνοϊκὸ ἄνεμο, σὰν ἓνα καλὸ κι' ὠραῖο καραβάκι, πού ἔκανε μιὰ χαρὰ τῇ δουλειά του. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἔφταναν στὶς ἐκβολὰς τοῦ Τάμεση καὶ τὸ πλοῖο μπήκε μέσα σ' ἓνα πλῆθος ἀπὸ πλεούμενα, πού ἄλλα ἀνεβαίνουν κι' ἄλλα κατεβαίνουν στὸ ποτάμι ἀδιάκοπα.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, οἱ σιλουέττες τῶν μνημείων τοῦ Λονδίνου, σμίγοντας μὲ τὰ ἄπειρα κατάρτια τῶν καραβιῶν, ἔπερναν φανταστικὴ κι' ὠραία ὄψη.

Μὰ ὁ σὲρ Ρόναλδ δὲν πρόσεξε τίποτα τριγύρω του, ἀλλὰ βγήκε βιαστικὸς στὴ Γέφυρα τοῦ Λονδίνου, κρατώντας τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά του, καὶ προχώρησε πλάι στὸν ποταμό.

Ἐκεῖ εἶναι μιὰ φτωχικὴ συνοικία γεμάτη ἀκάθαρτα χαμόσπιτα, κουρελοντυμένες γυναῖκες καὶ ξυπόλυτα παιδιά. Κι' οἱ ἐργάτες πού πηγαينوέρχονται φαίνονται σὰν σκεπασμένοι ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια μὲ τὴ βρωμερὴ λάσπη τοῦ ποταμοῦ.

Ποῦ καὶ ποῦ, τὰ φωτισμένα παράθυρα μιᾶς λαϊκῆς ταβέρνας φώτιζαν τὸ σκοτάδι. Ἡ ἀσχημὴ ὄψη τους δὲν φόβιζε καθόλου τὸ σὲρ

Ὁ σὲρ Ρόναλδ κοίταζε τὸ ἔργο του μὲ ἀγρία χαρὰ.
(Σελ. 74, στ. β'.)

Ρόναλντ. Αυτός ήξερε δλο τὸ Λονδίνο καὶ σὲ κάθε συνοικία του εἶχε, ἂν ὀχι φίλους, τουλάχιστο πρόθυμες γνωριμιές.

Γι' αὐτὸ διεθυμήθη ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴν ταβέρνα «Οἱ Τρεῖς Κοῦκοι», ποὺ ξεχώριζε ἀπὸ τίς ἄλλες, γιατί εἶχε κόκκινους μπερντέδες καὶ μιὰ ἐπιγραφὴ ὅπου ἦταν ζωγραφισμένα τρία σχήματα, παραμορφωμένα ἀπὸ τίς βροχές καὶ τὴν πολυκαιρία.

Μερικοὶ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι ἔπιναν ἐκεῖ μέσα, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ βγάζουν τὸ ψωμί τους κἀνοντας κάθε λογῆς δουλειὰ στὰ λιμάνια: πότε ξεφορτώνουν τὰ καράβια, πότε τραβοῦν κατὰ κῆμα τὰ σχοινιά, πότε ψαρεύουν μέσα σὲ παλιὲς χαλασμένες ψαρόδαρες. Ἐπὶ ναν χωρὶς νὰ κουβεντιάσουν, καὶ μάλιστα οὔτε σήκωσαν τὸ κεφάλι νὰ ἰδοῦν τὸ νέο πελάτη ποὺ μπῆκε.

Ἄν κι' ὁ σὲρ Ρόναλντ πάντα εἶχε ἀπάνω του κατὰ τ' ἀρχοντικό, ὥστόσο τὰ ρούχα ποὺ φοροῦσε τὴν ἡμέρ' αὐτὴ δὲν τράβηξαν τὴν προσοχὴ τῶν πελατῶν τῶν «Τριῶν Κοῦκων». Γιατὶ καὶ τὸ ἀπλό κοστούμι του ἦταν σχισμένο ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς μυτεροὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, καὶ ὁ μανδύας του ἦταν μισοδρεγμένος ἀπὸ θάλασσα, κι' οἱ μπόττες του βουτηγμένες στὴ λάσπη.

Μὲ τὸν ἀέρα ἀνθρώπου ποὺ ξέρει τὰ κατατόπια, ἔσπρωξε μιὰ μικρότερη πόρτα καὶ μπῆκε στὸ παραμάγαζο, ποὺ προοριζόταν γιὰ ἔσους πελάτες ἡθελαν νὰ μιλήσουν ἰδιαίτερα καὶ μυστικά. Ὑστερὰ φώναξε τὸν ταβερνιάρη:

— Δὲ θέλω νὰ μ' ἐνοχλήσει κανένας, εἶπε ρίχνοντας ἕνα χρυσὸ νόμισμα στὸ τραπέζι. Σὲ λίγο θάρθει ἕνας ναύτης νὰ ζητήσῃ τὸν καπετάν Ἐνρικ. Νὰ μοῦ τὸν φέρεις ἐδῶ.

— Τί θὰ πάρεῖ ἡ Ἀφεντιά σας; ρώτησε ὁ περιποιητικὸς ταβερνιάρης.

— Μιὰ μπουτίλλια πόρτο.

Ἐφ' ἑρὲ μόνος του τὴ μπουτίλλια κι' ὕστερὰ ἔφυγε, κλείνοντας προσεχτικὰ τὴν πόρτα.

Δὲ θ' ἀργήσει, μωρμουρίζε ὁ σὲρ Ρόναλντ, βλέποντας τίς πρῶτες ἀχτίνες τῆς χαρὰς νὰ λάμπουν στὸ παράθυρο.

Ἐάπλωσε τὴ μικρὴ Ντιλίζη σ' ἕνα σεντούκι, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ παραμάγαζο, καὶ τῆς ἔρριξε ἀπὸ πάνω τὸ μανδύα του.

Σὲ κάμποσες ὥρες ποὺ θὰ ξυπνήσει, συλλογίστηκε, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει ποῦ θὰ βρῖσκεται!

Κοιμήσε τὸ κεφάλι του, σὰ ν' ἀπαντοῦσε σὲ μιὰ κρυφὴ σκέψη του, γάμισ' ἕνα πατήρι κρασί καὶ τὸ κατέβασε μονορούφι.

— Μὰ πρέπει νὰ τελειώσω μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία!

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

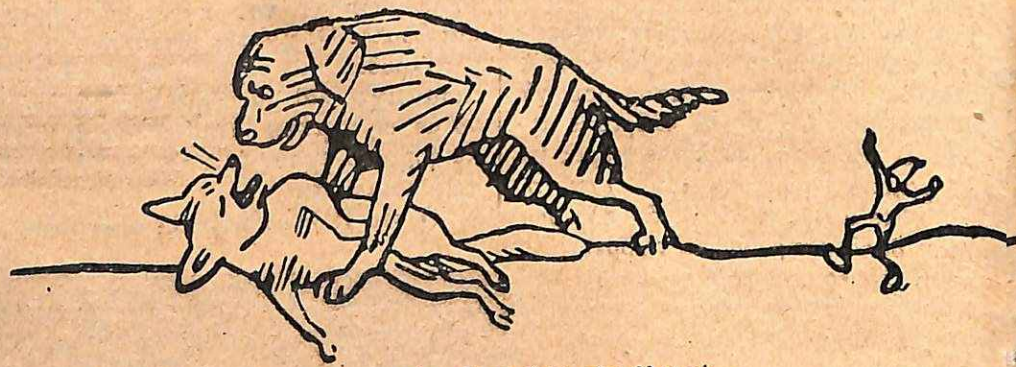
ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα ποὺ ἡ λίμνη γέμισε μὲ περισσότερο νερὸ ἀπ' ὅσο μποροῦσε νὰ χωρέσῃ, καὶ τὸ ποτάμι ποὺ ἔδινε ἀπ' τὴ λίμνη πρὸς τὴ θάλασσα, ἦταν πολὺ μικρὸ γιὰ νὰ κατεβάσῃ δλο τὸ νερὸ. καὶ καθὼς οἱ χεῖμαρροι ἔχυναν διαρκῶς μέσ' στὴ λίμνη καινούριο νερὸ δὲν ἔμενε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ξεχειλίσῃ. Εἶναι ἀλήθεια πὺς ἀνέβαινε πολὺ σιγά, σὰ νὰ λυπόταν νὰ βλάψῃ τίς ὥριμες ὀχθές τῆς, ἀλλ' ἔπειδὴ τὸ ἔδαφος σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἦταν πολὺ χαμηλὸ κι' ἐπίπεδο, σὲ λίγη ὥρα ὅλη ἡ χώρα εἶχε πλημμυρίσει.

Οἱ χωριάτες μάζευαν βιαστικὰ τὰ πράγματά τους καὶ τἀνέβαν στὰ ἐπάνω πατώματα τῶν σπιτιῶν. Οἱ ψαράδες τραβοῦσαν γρήγορα τὰ δίχτυα τους γιὰ νὰ μὴ τοὺς τὰ προφθάσῃ τὸ

Τὸ μαντρόσκυλο πιάνει τὴν ἀλεπού.

νερὸ. Ὅποιοι βρισκόνταν στὸ δρόμο, βιάζονταν νὰ γυρίσουν στὸ σπιτί τους προτοῦ νὰ τὸ σκεπάζῃ τὸ νερὸ. Οἱ ἀγελάδες μούγγριζαν στοὺς σταβλοὺς τους, κι' οἱ σκύλοι μυρίζονταν ἀνήσυχτοι τὸν ἀέρα.

Οἱ ἀγριόχηνες μὲ τὸν Νίλς πετοῦσαν ἐρευνητικὰ, γιατί ἔβλεπαν ὅτι τὸ νερὸ ἀπλωνόταν ὁλοένα καὶ περισσότερο καὶ δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ κατέβουν νὰ κερνιάσουν. Στὸ τέλ' οἱ βρήκαν σὲ μιὰ μεριά ποὺ τὴν εἶχε σκεπάζει ἐντελῶς ἡ λίμνη καὶ δὲν ἦταν πιά φόβος νάνεθ' ἐπισκεπτόμενο τὸ νερὸ, ἕνα νησάκι σκεπασμένο μὲ βούρλα, κι' ἐκεῖ κατέβηκαν.

Στὸ νησάκι αὐτὸ εἶχαν καταρῦγει ὅλοι οἱ κύκνοι, οἱ πάπιες καὶ οἱ χήνες ποὺ φύλιαζαν γύρω στὴ λίμνη, κι' οἱ ἀγριόχηνες μόλις βρῆκαν μιὰ θεσούλα γιὰ νὰ κερνιάσουν. Ἄμα κατέβηκαν, ἔχυσαν τὸ κεφάλι κάτω ἀπ' τὴ φτερούγα τους κι' ἀποκοιμήθηκαν ἀμέσως.

Ὁ Νίλς Χόλγκερσον ἔμεινε δὲν μποροῦσε νὰ ποκοιμηθῇ ἀπὸ τὴ μεγάλη πείνα ποὺ ἐννοίωθε.

— Θὰ πάω νὰ κοιτάξω ἂν θὰ βρῶ πούθενά τίποτε γιὰ νὰ φάω, εἶπε.

Γιὰ ἕνα τόσο μικρὸ πλάσμα τὰ σὰ τὸν Νίλς, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ βρῶ θεί ἕνα μέσο συγκοινωνίας. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ πολὺ, πήδησε πάνω σὲ μιὰ σελήνη πού εἶχε χωθεῖ ἀνάμεσα στὴν ἀλεπού. Ὁ μικρὸς δὲν θέλησε νὰ βούρλα. Ἐπειτα ψάρεψε ἕνα ξυλάκι καὶ χώνοντάς το μέσα στὸ νερὸ, προφθάσε πρὸς τὴ στεριά.

Μόλις ὅμως εἶχε φθάσει, ἄκουσε ἐνὰ πλάταγμα μέσ' στὸ νερὸ. Στάθηξε ἀκίνητος καὶ εἶδε πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἕνα θηλυκὸ κύκνο ποὺ καθόνταν μέσ' στὴ φωλιά τῆς· ἔπειτα ὅμως ἀντίκρυ ἕνα τρέχει δίπλα. Κι' ἀλήθεια τόλμησε νὰ ἐρθῇ ἐντελῶς κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους, γιατί σκέφθηκε:

— Σήκω, σήκω, φύγε! φώναξε Νίλς καὶ χτύπησε τὸ νερὸ μὲ τὸ βδί του. Ὁ κύκνος σηκώθηκε, ἀλλὰ ὀχι τὸς γρήγορα, ὥστε νὰ μὴν προφθάσῃ ἡ ἀλεπού νὰ τὸν ἀρπάξῃ, ἂν ἤθελε.

— Τί θέλει αὐτὸς ὁ σκύλος δίπλα μου; Ἐρχεται τόσο κοντὰ μας, σὰν ἔβλεπε νὰ μὰς δαγκάσῃ.

— Ὁ ἄλλος στάθηκε καὶ κοίταξε γύρω. — Ἐξ' ἀπ' ἐδῶ. Εἰς, παλίσκυλο, φώναξε· κι' ἔδωσε μιὰ σπρωξιά στὴν ἀλεπού ποὺ τὴν πέταξε στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ δρόμου.

Ἀπὸ κελὴν τὴν ὥρα ἡ ἀλεπού κρατοῦσε σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση, ἀλλὰ δὲν ἔπαυε νὰ τρέχει ἀπὸ πίσω τους. Σὲ λίγο οἱ χωριάτες ἔφθασαν στὰ πύργια καὶ μπῆκαν κι' οἱ δύο μέσα σ' αὐτὰ. Ὁ Νίλς εἶχε σκοπὸ νὰ ὠθῇ κι' αὐτοὺς μαζί τους μέσα· ἀλλὰ ἔφτασε σὲ κατώφλι, εἶδε ἕνα γάλο κι' ὥραϊο μαλλιαρὸ μαντρόσκυλο νὰ πετιέται ὀρμητικὰ ἀπ' τὸ πύργιο καὶ νὰ ὑποδέχεται τὸν ἀνέντη του πηδώντας καὶ γαυγίζοντας ἀκούσιμα. Τότε ἄλλαξε ὁ Νίλς τοὺς σκοπούς του καὶ στάθηκε ἔξω ἀπ' τὸ πύργιο.

— Ἄκουσε, κύρ-σκύλο, εἶπε σιγὰ μὲς οἱ χωριάτες ἐκλείσαν τὴν πόρτα πίσω τους. Θέλεις νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ πιάσουμε ἀπόψε μιὰν ἀλεπού; Ὁ μαντρόσκυλος δὲν ἔδωκε καὶ τότε καλὰ καὶ εἶχε ἀγριέψει ἀπὸ τὸ ἔσσιμο.

— Πῶς μπορῶ νὰ πιάσω ἐγὼ ἀλεπού; εἶπε ἀγριεμένος. Ποῖς εἶσαι σὺ ποὺ ἔρχεσαι ἐδῶ καὶ μὲ κοροϊδεύεις; Νὰ τόλμησε νὰ ἐρθῇς πιδὼ κοντὰ γιὰ νὰ μωρέσω νὰ σὲ πιάσω, καὶ τότε θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ποῖον περιγελάς.

— Ὁ, δὲν σὲ φοβοῦμαι καθόλου, εἶπε ὁ Νίλς, κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν σκύλο. Ὅταν ὁ σκύλος τὸν εἶδε, τὰχασε τόσο πολὺ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βγάλῃ οὔτε μιὰ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Εἶμαι ὁ μικρὸς ποὺ ταξιδεύει μὲ τίς ἀγριόχηνες, εἶπε ὁ Νίλς Χόλγκερσον. Δὲν ἔχεις ἀκούσει γιὰ μένα; — Ναι, κατὶ μούλεγαν τὰ χελιδνὰ ποὺ περπατοῦσαν στὸ δρόμο. Αὐτοὶ ὅλη τὴν ἡμέρα παιδεύονταν γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ πράγματά τους καὶ νὰ τὰ σώσουν ἀπὸ τὴν πλημμύρα. Τώρα ποὺ γύριζαν στὰ σπιτία τους, ἦταν κατάκοποι καὶ νυσταγμένοι καὶ δὲν εἶχαν ἀντιληφθεῖ οὔτε τὸν Νίλς οὔτε τὴν ἀλεπού. Ὁ μικρὸς δὲν θέλησε νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθειά τους· ἀρκέσθηκε νὰ χωθεῖ ἀνάμεσα τους καὶ νὰ περπατῇ μαζί μὲ αὐτούς.

— Βέβαια, σκέφθηκε, ἡ ἀλεπού θὰ βοηθηθῇ νὰ πλησιάσῃ ἀνθρώπους. Σὲ λίγο ὅμως ἄκουσε τὴν ἀλεπού νὰ τρέχει δίπλα. Κι' ἀλήθεια τόλμησε νὰ ἐρθῇ ἐντελῶς κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους, γιατί σκέφθηκε:

— Θὰ μὲ περάσουν γιὰ σκυλὶ! Καὶ στὰλήθεια, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ῥώρης σὲ λίγο. — Τί θέλει αὐτὸς ὁ σκύλος δίπλα μου; Ἐρχεται τόσο κοντὰ μας, σὰν ἔβλεπε νὰ μὰς δαγκάσῃ.

— Ὁ ἄλλος στάθηκε καὶ κοίταξε γύρω. — Ἐξ' ἀπ' ἐδῶ. Εἰς, παλίσκυλο, φώναξε· κι' ἔδωσε μιὰ σπρωξιά στὴν ἀλεπού ποὺ τὴν πέταξε στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ δρόμου.

Ἀπὸ κελὴν τὴν ὥρα ἡ ἀλεπού κρατοῦσε σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση, ἀλλὰ δὲν ἔπαυε νὰ τρέχει ἀπὸ πίσω τους. Σὲ λίγο οἱ χωριάτες ἔφθασαν στὰ πύργια καὶ μπῆκαν κι' οἱ δύο μέσα σ' αὐτὰ. Ὁ Νίλς εἶχε σκοπὸ νὰ ὠθῇ κι' αὐτοὺς μαζί τους μέσα· ἀλλὰ ἔφτασε σὲ κατώφλι, εἶδε ἕνα γάλο κι' ὥραϊο μαλλιαρὸ μαντρόσκυλο νὰ πετιέται ὀρμητικὰ ἀπ' τὸ πύργιο καὶ νὰ ὑποδέχεται τὸν ἀνέντη του πηδώντας καὶ γαυγίζοντας ἀκούσιμα. Τότε ἄλλαξε ὁ Νίλς τοὺς σκοπούς του καὶ στάθηκε ἔξω ἀπ' τὸ πύργιο.

— Ἄκουσε, κύρ-σκύλο, εἶπε σιγὰ μὲς οἱ χωριάτες ἐκλείσαν τὴν πόρτα πίσω τους. Θέλεις νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ πιάσουμε ἀπόψε μιὰν ἀλεπού; Ὁ μαντρόσκυλος δὲν ἔδωκε καὶ τότε καλὰ καὶ εἶχε ἀγριέψει ἀπὸ τὸ ἔσσιμο.

— Πῶς μπορῶ νὰ πιάσω ἐγὼ ἀλεπού; εἶπε ἀγριεμένος. Ποῖς εἶσαι σὺ ποὺ ἔρχεσαι ἐδῶ καὶ μὲ κοροϊδεύεις; Νὰ τόλμησε νὰ ἐρθῇς πιδὼ κοντὰ γιὰ νὰ μωρέσω νὰ σὲ πιάσω, καὶ τότε θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ποῖον περιγελάς.

— Ὁ, δὲν σὲ φοβοῦμαι καθόλου, εἶπε ὁ Νίλς, κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν σκύλο. Ὅταν ὁ σκύλος τὸν εἶδε, τὰχασε τόσο πολὺ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βγάλῃ οὔτε μιὰ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Εἶμαι ὁ μικρὸς ποὺ ταξιδεύει μὲ τίς ἀγριόχηνες, εἶπε ὁ Νίλς Χόλγκερσον. Δὲν ἔχεις ἀκούσει γιὰ μένα; — Ναι, κατὶ μούλεγαν τὰ χελιδνὰ ποὺ περπατοῦσαν στὸ δρόμο. Αὐτοὶ ὅλη τὴν ἡμέρα παιδεύονταν γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ πράγματά τους καὶ νὰ τὰ σώσουν ἀπὸ τὴν πλημμύρα. Τώρα ποὺ γύριζαν στὰ σπιτία τους, ἦταν κατάκοποι καὶ νυσταγμένοι καὶ δὲν εἶχαν ἀντιληφθεῖ οὔτε τὸν Νίλς οὔτε τὴν ἀλεπού. Ὁ μικρὸς δὲν θέλησε νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθειά τους· ἀρκέσθηκε νὰ χωθεῖ ἀνάμεσα τους καὶ νὰ περπατῇ μαζί μὲ αὐτούς.

να, ἀποκρίθηκε ὁ σκύλος. Φαίνεται ὅτι ἔχεις κάνει μεγάλα πράγματα, μ' ὅλο ποὺ εἶσαι τόσο μικρούλης.

— Ναι, ὡς τώρα καλὰ τὰ κατάφερα, εἶπε ὁ Νίλς, ἀλλὰ ἂν δὲν μὲ βοηθήσῃς, θὰ χαθῶ δίχως ἄλλο. Μὲ κυνηγάει μιὰ ἀλεπού. Στέκεται κεῖ στὴ γωνιά καὶ μὲ παραμονεύει.

— Ναι, βέβαια, τὴν μυρίζομαι κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ σκύλος. Θὰ τὴν πιάσουμε γρήγορα.

Ὁρμησε ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔφθανε ἡ ἀλυσίδα του καὶ γαύγισε κάμποση ὥρα.

— Δὲν πιστεύω τώρα πιά νὰ τολμήσῃς νὰ πλησιάσῃς, εἶπε.

— Μονάχα μὲ τὸ γαύγισμα δὲν φεύγει αὐτὴ, εἶπε ὁ Νίλς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

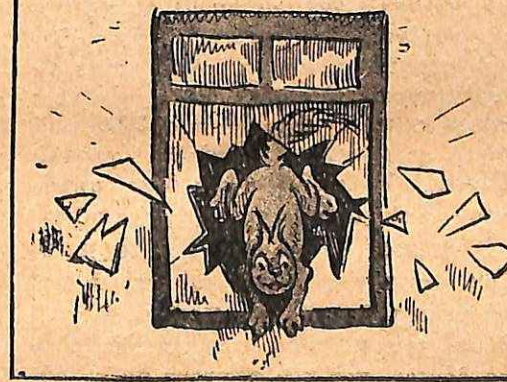
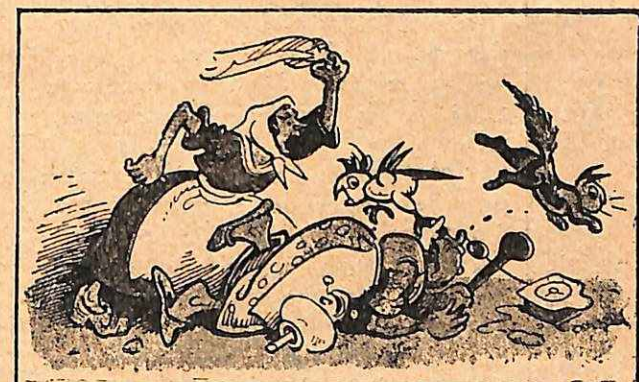
Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

Ὡς πού νὰ τρέξουν ἡ θεὰ-Εὐλαλία κι' ἡ Μαριώ, ὅλ' αὐτὰ εἶχαν γίνει. Κι' ὅταν μπῆκαν στὴν κἀμαρα, βρῆκαν τὸν κακόμοιρο τὸν Κοκὸ νὰ ξεψυχᾷ σχεδὸν πλακωμένος ἀπὸ τὸ «ξύλο» του.

Εὐτυχῶς, ἅμα τίς εἶδε ὁ σκύλος, φοβήθηκε καὶ πήδηξε ἀπὸ τὸ ξύλο. Ἐκείνες τότε τὸ κλώτσησαν κι' ἐλευθέρωσαν τὸν παπαγάλο. Καὶ μὲ τίς πεττέτες ποὺ εἶχαν πάρει, ἔξακολούθησαν νὰ κυνηγοῦν καὶ νὰ διώχνουν τὸν σκύλο:

— Εἰς! Εἰς!... ὅξω!... Ποῖς δὲν ἔβρισκε μπροστά του ὁ σκύλος γιὰ νὰ φύγῃ. Βοῆκε μόνο ἕνα παράθυρο, κι' αὐτὸ κλειστό. Στὴν ἀπελπισία του τότε, ἔδωσε μιὰ μὲ τὴ μούρη, ἔσπασε τὸ τζάμι καὶ πετάχτηκε στὸ δρόμο.

Ὅταν γύρισε ἡ χωριάτισσα, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μπόγο της, βρῆκε τὴν κυρία Εὐλαλία νὰ μετοῖς τις ζημιές.

— Ποῖς σὰς τᾶσπασε ὅλα αὐτά; ρώτησε ἐκκλητική. Σεισμός ἔγινε;

— Ὁχι, δὲν ἔγινε σεισμός. Ἐνα ζῶο μόνο μπῆκε στὸ σπιτί μας, παράξενο ζῶο, ξωτικό, καὶ τᾶκανε θάλασσα.

— Ἀ! φώναξε ἡ χωριάτισσα ποὺ κατάλαβε. Κι' ἔτρεξε κεῖ ποῦ εἶχε ἀφήσει τὸ κλουβὶ καὶ τὸ βρῆκε ἄδικο.

— Αὐτὰ, εἶπε, δὲν σὰς τᾶκανε ὁ σκύλος μου, παρὰ ἐκεῖνος ποὺ τοῦ ἀνοῖξε τὸ κλουβὶ καὶ βγήκε. Ἐγὼ καλὰ τὸν εἶχα κλεισμένο καὶ σκεπασμένο.

Καὶ ποῖς ἄλλος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ἀνοῖξει τὸ κλουβί, ποῖς ἄλλος ἀπὸ τὴ Ρήνα καὶ τὴ Μαρίνα;

Τὸ ἀρνήθησαν ὅμως γιὰ νὰ μὴ φάνε ξύλο.

— Ἐμεῖς; εἶπαν στὴ θεὰ τους· καλέ, τί λέτε; Οὔτε κλουβὶ εἶδαμε μεις, οὔτε σκύλο.

Μπά, τίς ψεύτρες!..

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΒΟΥΝ, σκάδουν, σκάδουν.

—Πού; στα χωράφια; —
 «Οχι, μέσα στην Αθήνα! —
 Καί γιατί; θά τήν κάμουν
 χωράφι; — «Οχι, θά τήν κάμουν...
 πόλη! — Μά δέν είναι; — «Ετσι φαί-
 νεται. Δέν είναι ακόμα πόλη. Καί θέ-
 λουν νά τήν κάμουν, ή τουλάχιστο νά
 τήν αποτελειώσουν. — «Ατελειώτη λοι-
 πόν; — «Ναί, αφού τή φτιάχνουν ακόμα.
 — Καί πότε θά τελειώση; — «Α, μή
 ρωτάτε! μιὰ πόλη δέν τελειώνει ποτέ!
 — Πώς; δέν τελειώνει ποτέ μιὰ πόλη;
 — Βεβαίως όχι! Μά δέν τό ξέρε-
 τε, δέν τό έχετε παρατηρήσει; Μιὰ
 πόλη φτιάχνεται αιώνας καί δέν τελειώ-
 νει ποτέ. Πάρτε παράδειγμα αυτή τήν
 Αθήνα. «Ολο τή σκάδουν. Πότε δώ,
 πότε κεί, πότε στην παρακάτου γειτο-
 νιά. Έδω σκάδουν γιά νά θεμελιώσουν
 ένα σπίτι· εκεί σκάδουν γιά ν' ανοί-
 ξουν ή νά ισιώσουν ένα δρόμο· στην
 πρυακάτου γειτονιά σκάδουν γιά νά
 κάμουν υπονόμους. Παντού λάκκοι, τά-
 φροι, χώματα, χαλάσματα, γιαπιά. Τά
 βλέπετε από τόν καιρό πού γεννηθή-
 κατε. Καί θά τά βλέπετε, σάς δευαίω-
 νω, σ' ελλη σας τή ζωή. Γιατί μιὰ πό-
 λη δέν τελειώνει ποτέ. «Ολο γίνεται,
 ελο μεγαλώνει, ελο διορθώνεται, ελο
 στολίζεται.

Η αλήθεια είναι πώς, αυτόν τόν
 καιρό, τό κακό, — ή τό καλό, — στην
 Αθήνα παράγινε. Πρώτα είχαμε τις
 «εργασίες» της Ούλεν γιά νάρθη ως
 έδω-πάνω ή θάλασσα. Δέν έμεινε τότε
 δρόμος καί δρομάκος χωρίς νάναστα-
 τωθή. Τά ίδια ύστερα μέ τις «εργα-
 σίες» της Πάουελ γιά τόν ηλεκτροφω-
 τισμό καί τήν ηλεκτροκίνηση. Καί
 τώρα έχουμε τόν υπόγειο σιδηρόδρο-
 μο καί τή μετατροπή της Όμονίας
 σέ κεντρικό υπόγειο Σταθμό. Τί άνα-
 στάτωση στην πλατεία καί στά περί-
 χωρά! Καί πόσο θάπλωθη ή άναστά-
 τωση αυτή, καί πόσο θά βαστάξη!
 Χωριστά τά σπίτια, τά παλάτια, πού
 χτίζονται σέ κάθε παλιό καί καινούρ-
 γιο δρόμο. Καί χωριστά οι δρόμοι πού
 φτιάχνονται ή επιδιορθώνονται, — πλα-
 κοστρώματα, ασφαλτοστρώματα, πισ-
 σοστρώματα καί πάει-λέοντας. Έτσι,
 χωρίς υπερβολή, αδύνατο νά κάμη
 κανείς δέκα βήματα μέσα σ' αυτή τήν
 πόλη, χωρίς νά σκουντάψη σέ μιὰ
 «εργασία», χωρίς νάναγκασθή νά πη-
 δήση ή νά παρακάμψη ένα έμπόδιο,
 νά λοξοδρομήση, νά κατεβή από τό
 πεζοδρόμιο, νάνεβή από τό δρόμο,
 καί κάποτε νά οπισθοδρομήση...
 Θά πητε: «Ε, ελ' αυτά είναι προ-

σωρινά. Πέντε, δέκα χρόνια, καί θά
 τελειώσουν. — «Ε, λοιπόν όχι! δέν θά
 τελειώσουν ούτε σέ είκοσι, ούτε σέ
 πενήντα. Καί ξέρετε γιατί; Γιατί, καί
 νά τελειώσουν αυτά, θάρχίσουν άλλα.
 Θά είναι τά σπίτια πού πάλωσαν καί
 θά τά ρίχνουν γιά νά τά ξαναχτί-
 σουν. Θά είναι οι καινούργιοι δρόμοι
 πού τούς έκαμαν πρόχειρα καί θα
 τούς σκάδουν, γιά νά τούς κάμουν κι'
 υπονόμους. Θά είναι οι καινούριες
 έγκαταστάσεις, ποιός ξέρει γιά ποιούς
 σιδηροδρόμους καί ποιά τράμ, — γί-
 νονται, βλέπετε, κι' έφευρέσεις! — ή
 τά αιώνια διορθώματα τών παλιών
 πού χαλούν. Άκούτε πού σας λέω.
 Μιὰ πόλη δέν τελειώνει ποτέ. Είναι
 τό Ατελειώτο. «Όπως, άπάνω-κάτω,
 δέν τελειώνει ποτέ κι' ένα σπίτι.

Γιατί κι' ένα σπίτι, όσο τελειωμέ-
 νο κι' άν είναι, πάντα κάτι θά τοῦ
 λείπει, πού γίνεται ύστερα. Κι' ως νά
 γίνουν ελα, ελα, καί σπύτι αρχίζει νά
 παλιώνει, νά χαλά καί νά θέλη διορ-
 θωμά. Χωριστά οι «προσθήκες» πού έ-
 να δίπατο σπίτι τό κάνουν τρίπατο καί
 τετράπατο, — πόσα δέν βλέπουμε καθε-
 μέρα, — ή εξαφανίζονται τόν κήπο του
 καί τόν κάνουν στοά μέ τζαμωτό τα-
 δάνι καί μέ μαγαζιά. Άπ' αυτή τήν
 έποψη, ένα σπίτι είναι ή μικρογραφία
 μιās πόλης. «Ο, τι γίνεται τό ένα, —
 καί γιά τόν ίδιο λόγο, — γίνεται καί
 στάλλο. Καί τά δυό δέν τελειώνουν
 ποτέ.

Πρέπει τώρα νά πούμε πώς τό φαινό-
 μενο δέν παρατηρείται παντού στόν έ-
 διο βαθμό. Οι παλιές πόλεις είναι πάν-
 τα πού τελειωμένες, πού άποκρυσταλ-
 λωμένες νά πούμε έτσι. Εκεί, οι άνα-
 στατώσεις πού βλέπουμε κάθε μέρα έ-
 δώ, είναι σπάνιες. Επίσης καί στις
 πόλεις πού δέν έχουν πιά ζωή καί κί-
 νηση, πού είναι, νά πούμε έτσι, άπο-
 νεκρωμένες. «Ε, βέβαια, σ' αυτές ούτε
 πόλεις πού δέν έχουν πιά ζωή καί κί-
 νηση, πού είναι, νά πούμε έτσι, άπο-
 νεκρωμένες. «Ε, βέβαια, σ' αυτές ούτε
 ορθώνονται τά παλιά, ούτε γίνονται
 καινούργιες έγκαταστάσεις. «Ολα φθί-
 νουν, μαραινόνται, χαλούν, γκρεμί-
 ζονται. Μόλις καί μετά βίας σηκώ-
 νουν από μέρη-μέρη τά χαλάσματα,
 τά έρείπια. Κι' οι πόλεις αυτές μοιά-
 ζουν μέ τόν άνθρωπο πού γερνά, καί
 τά τελευταία χρόνια παραμελεί τόν
 έкуτό του, κι' ούτε ρούχα κάνει, ούτε
 τά δόντια πού τοῦ πέφτουν βάζει, ύ-
 τε τά μυλλιά καί τά γένεια πού τοῦ
 μακραίνουν κόβει, καί κάποτε ούτε τά
 νύχια... Ζή όπως μπορεί, φυτοζωεί
 καλύτερα, καί περιμένει τό θάνατο...

Μά πεθαίνουν κι' οι πόλεις σάν
 τούς ανθρώπους; — Πώς όχι; Πεθαί-
 νουν καί θάδονται μάλιστα! Γιατί τί
 άλλο είναι παρά νεκρός καί θαμμένος
 πόλεις αυτές πού άνακαλύπτει κάθε
 τόσο «ή σκαπάνη τοῦ αρχαιολόγου»;

Τό Έράκλειο καί ή Πομπηία πέθα-
 ναν ξαφνικά, στην άκμή τους, από
 μιάν έκρηξη ήφαιστείου. Άλλες
 όμως πεθαίνουν σιγά-σιγά. Μιὰ πυρ-
 καιά, ένς σεισμός, τις βρίσκει έτοι-
 μοθάνατες καί τις τελειώνει. Δέν έ-
 χουν πιά τή δύναμη νά ξαναγίνουν,
 νά ξαναζήσουν. Η ζωή τους έχει τε-
 λειώσει. Καί μένουν έρείπια, πού τά
 πλακώνουν σιγά-σιγά καί τά θάδουν
 τά χώματα...

Η Αθήνα μας είναι γεμάτη νιάτα,
 γεμάτη ζωή. Η παλιά ξανάγινε καί
 ξαναγίνεται ολοένα. Καί δέν θά τε-
 λειώση ποτέ, γιατί καί ποτέ δέν θά
 πεθάνη. Είναι μιὰ πόλη άθάνατη...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Οι οικογένειές των ένόμιζαν πώς κα-
 τά πάσαν πιθανότητα τά παιδιά των
 είχαν καταποντισθεί μέ τό πλοίο. Κι'
 ιδού γιατί:

Εϋθύς άμα μαθεύτηκε τήν ίδια νύ-
 χτα της 14 πρὸς τήν 15 Φεβρουαρίου,
 πώς τό Σλώγι έγεινε άφαντο από τό
 λιμάνι, τό δυστύχημα άναγγέλθηκε
 στόν πλοίαρχο Γκάρντνερ καί στις οικο-
 γένειες. Περιττό νά περιγράψουμε τήν
 κατάπληξη καί τή λύπη ελλης της χώ-
 ρας γι' αυτή τή συμφορά. Άλλ' άν τή
 παλαμάρι είχε κοπεί ή λυθεί, δέν μπο-
 ρούσαν άραγε νά προφθάσουν τό πλοίο,
 νά τό βρουν καί νά τό σώσουν, μέλο τό
 σφοδρό δυτικό άνεμο πού τό παρέσυρε;

Δέν είχαν ελλη τή βεβαιότητα. Α-
 πεναντίες οι άμφιβόλεις ήταν μεγαλύ-
 τερες. «Όστόσο ο λιμενάρχης έξαπό-
 στειλε άμέσως δυό μικρά άτμόπλοια
 νά ψάξουν έξω από τόν κόλπο σέ πολ-
 λών μιλίων έκταση. «Ολη τή νύχτα
 έψαχναν. Άλλά τό πρωί γύρισαν ά-
 πρακτα. Κι' οι δυστυχημένες οικογέ-
 νειες τών χαμένων παιδιών βυθίστη-
 καν στην άπόγνωση.

Τό μόνο πού μόδεσαν νά βρουν
 καί νά φέρουν από τό Σλώγι τά δυό
 μικρά άτμόπλοια, ήταν τό κομμάτι έ-
 κείνο από τήν κορνίζα της πρύμης
 καί τόν άδακα μέ τήν έπιγραφή, πού
 είχε άποσπασθεί κατά τή νυχτερινή
 σύγκρουση μέ τό Περούδιανό «Κουί-
 το», πού, καθώς είπαμε, ούτε τήν
 κατάλαβε.

Στό κομμάτι αυτό φαινόταν δυό
 ή τρία γράμματα άπ' τή λέξη Σλώ-
 γι. Θεωρήθηκε λοιπόν βέβαιο πώς τό
 θαλαμηγό, πού είχε ναυλωθεί γιά τό
 ταξίδι τών μαθητών, τσακίστηκε από
 τά κύματα της άγριας θάλασσας καί
 βούλιαξε μέ τούς έπιβάτες, δέκα ή δώ-
 δεκα μίλλια μακριά από τή Νέα Ζη-
 λανδία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Πρώτη έρευνα στην άγνωστη νή.—

Πρώτο πρόγευμα.—Πρώτη νύχτα.

Η παραλία ήταν έρημη, όπως είχε
 πεί ο Μπριάν όταν άνέδθηκε στο κα-
 τάρτι καί καίταξε μέ τό τηλεσκόπιο.
 Μιάν ώρα τό πλοίο ήταν καθισμένο
 στην άμμουδιά, αλλά ψυχή δέν είχε
 φανεί. Ούτε σπύτι φαινόταν πουθενά,
 ούτε καλύβα, ούτε τρώγλη, ούτε ίχνος
 ανθρώπινου ποδιού στην άμμο, ούτε
 βάρκα, ούτε ψαρόδαρκα, ούτε καπνός.

Στήν αρχή, ο Μπριάν κι' ο Γόρδων
 σκέφθηκαν νά εισχωρήσουν στα πυκνά
 δέντρα, νά περάσουν μέσ' άπ'
 αυτά, νά φτάσουν στην άπο-
 κρημνή εχθη καί ν' άνεδοῦν ά-
 πάνω σ' αυτή.

— Τελος πάντων πατούμε ξη-
 ρά! δέν είναι μικρό πράγμα!
 είπε ο Γόρδων. Άλλά ποιά εί-
 ναι αυτή ή χώρα πού φαίνεται
 άκατοίκητη;

— Τό χειρότερο θάνα άν τύ-
 χη καί δέν είναι ούτε κατοική-
 σιμη! άποκρίθηκε ο Μπριάν.
 Έχουμε τρόφιμα γιά λίγον και-
 ρό. Τό μόνο πού μάς λείπει εί-
 ναι μιὰ τρύπα νά τρυπώσουμε,
 καί πρέπει νά βρούμε, τουλά-
 χιστο γιά τά μικρά...

— Ναί, καλά λές, είπε ο
 Γόρδων.

— Ας κοιτάξουμε τώρα τά
 πιό βιαστικά, έξακολούθησε ο
 Μπριάν, κι' έχουμε καιρό νά μά-
 θουμε πού βρισκόμαστε. Κι' άν
 αυτή ή γή είναι ήπειρος, υπάρ-
 χει έλπίδα νά βρούμε κάπου
 βοήθεια. Άν όμως είναι νησί,
 καί μάλιστα νησί άκατοίκητο,
 έ, τότε πιά... ο Θεός νά μάς
 βοηθήση! Έλα, Γόρδων, πάμε
 στο δάσος.

Έτρεξαν κι' οι δυό στην είσο-
 δο τοῦ δάσους, πού άπλωνόταν
 λοξά ανάμεσα στην κρημνώδη
 ακτή καί τή δεξιά εχθη τοῦ
 ποταμιού, ως τριακόσια βήμα-
 τα από τήν έκβολή. Καί στο δάσος έ-
 πίσης δέν φαινόταν ανθρώπινο ίχνος,
 ούτε πέραςμα, ούτε μονοπάτι, ούτε ά-
 νοιγμα. Τίποτα, πουθενά. Κορμοί δέν-
 τρων, πού είχαν πέσει από γεράματα,
 βρισκόνταν έδω κι' εκεί, σ' ένα πυκνό
 χαλί από ξερά φύλλα, όπου ο Μπριάν
 κι' ο Γόρδων χώθηκαν ως τά γόνατα.
 Τά πουλιά όμως έφευγαν τρομαγμένα.
 Αυτό έσήμαινε πώς δέν έδλεπαν πρώ-
 τη φορά ανθρώπους κι' ήξεραν πώς έ-
 πρεπε νά φυλάγονται άπ' αυτούς. «Ω-
 στε κι' άν ή παραλία αυτή ήταν άκα-
 τοίκητη, φαίνεται πώς θά τήν επισκέ-
 πτονταν κάπου-κάπου οι κάτοικοι καμ-
 μιάς κοντινής χώρας.

Σέ δέκα λεπτά, τά δυό παιδιά πέ-

ρασαν τό δάσος, πού γινόταν πού πυ-
 κνό κοντά στη βραχώδη ακτή. Η ά-
 κτή αυτή ήταν κάθετη σάν τοίχος κι'
 είχε ύψος ως ογδόντα πόδια. Άν στη
 βάση της είχε καμιά τρύπα, καμιά
 σπηλιά, όπου τά παιδιά θά μπορούσαν
 νά τρυπώσουν, νά στεγασθούν, θά ήταν
 πολύ ευχάριστο. Άν μάλιστα ή σπη-
 λιά θάταν κάπως προφυλαγμένη, — καί
 θάταν άρκετά, άν βρισκόταν πρὸς τό
 μέρος τοῦ δάσους, — οι μικροί ναυαγοί
 θά είχαν ένα καλό καταφύγιο, στις με-
 γάλες τρικυμίες τουλάχιστο, καί θά-
 μεναν εκεί-μέσα ως νά κάμουν μιάν

«Τους βρήκαν νά μαζεύουν κοχύλια...» (Σελ. 85, στ. γ').

άκριβέστερη έρευνα καί ν' αποφασί-
 σουν νά ριψοκινδυνεύσουν εισχωρώντας
 στα ένδότερα.

Δυστυχώς, στην πλευρά αυτή, πρὸς
 τό δάσος, καμιά σπηλιά δέν υπήρχε.
 Άλλά ούτε μονοπάτι άνακάλυψαν τά
 παιδιά, ώστε νά μόδεσουν ν' άνεδοῦν
 στην ρίχη της.

Μισή σχεδόν ώρα περπάτησαν πάλι
 πρὸς νότο, πάντα πλάι στην βάση της
 άπόκρημνης ακτής, κι' έφτασαν στην
 δεξιά εχθη τοῦ ποταμού πού άνέβαινε
 στριφογυριστά πρὸς τάνκτολικά. Άλλ'
 άν ή εχθη αυτή σκιαζόταν από ψηλά
 κι' ώρατι δέντρα, ή άπέναντι ήταν γυ-
 μνή καί, σά συνέχεια, άπλωνόταν μι'
 άπέραντη πεδιάδα μονότονη, κίτρινωπή,

χωρίς χλόη καί χωρίς κανένα ύψωμα.
 Κρίμα νά μή μόδεσουν ν' άνεδοῦν
 στην κορυφή, άπ' όπου βέβαια θά πα-
 ρατηρούσαν τή χώρα σέ πολλών μι-
 λίων άκτίνα! Κι' άπρακτοι γύρισαν
 στο πλοίο. Εκεί βρήκαν τόν Δόνιφαν
 καί μερικούς άλλους νά τριγυρίζουν
 στούς βράχους, καί τόν Γέγκινς, τόν
 Ίβερσον, τόν Δόλη καί τόν Κοστάρ νά
 μαζεύουν κοχύλια καί νά διασκεδάζουν.

Ανακοίνωσαν στούς μεγάλους τό ά-
 ποτέλεσμα της έκδρομής. Κι' άποφα-
 σίσθηκε ως νά έρευνήσουν καλύτερα τή
 χώρα, νά μήν άφίσουν τό πλοίο, πού
 μόδεσε ακόμα νά τούς χρη-
 σιμεῦ γιά προσωρινή κατοι-
 κία, άν καί βρισκόταν σέ άθλία
 κατάσταση, γιατί οι καμπίνες
 τουλάχιστο της πρύμης υπήρ-
 χαν κι' ήταν ίκανές νά προφυ-
 λάξουν τά παιδιά από τούς σφο-
 δρούς άνέμους. Ευτυχώς κι' ή
 κουζίνα δέν είχε πάθει τίποτα,
 πρὸς μεγάλη χαρά τών μι-
 κρών... φαγάδων. Ούτε φό-
 βος νά φύγη από κεί τό πλοίο
 ήταν. Γιατί ή τρικυμία τό είχε
 ρίξει σ' ένα μέρος, όπου οι ύ-
 φαλοι θά τό έμπόδιζαν νά πάρη
 πάλι τή θάλασσα. Έπειτα ή-
 ταν καί τόσο καλὰ χωμένο στην
 άμμο, πού θά χρειαζόταν πολύ
 μεγάλη δύναμη γιά νά τό ξε-
 κοννήση. Έτσι άποτελεῖσε μιὰ
 κατοικία, κάπως παράξενη βέ-
 βαια, άλλ' άσάλευτη καί στα-
 θερή.

Φυσικά, ο ήλιος κι' ή βροχή
 θά διαμέλιζαν μιὰ μέρα τό πλοίο
 κι' οι μικροί ναυαγοί δέν θά-
 χαν καταφύγιο. Άλλά ως νά
 γίνη αυτό, ίσως θά έδρισκαν
 καμιά πόλη, κανένα χωριό, ή
 έπιτέλους καμιά τρώγλη, καμ-
 μιά σπηλιά, άν ή τύχη τούς
 είχε ρίξει σ' έρημότητα.

Τό καλύτερο λοιπόν ήταν νά
 μένουν, νά έγκατασταθούν προ-
 σωρινά στο πλοίο. Κι' αυτό έ-
 γινε από τήν ίδια μέρα.

Μιὰ σκάλα από σχοινί δέθηκε στο
 δεξι πλευρό όπου τό πλοίο ήταν γυρ-
 μένο, κι' άπ' αυτή τά παιδιά μικρά καί
 μεγάλα, μόδεσαν νά άνεδοκατεβαίνουν
 στο κατάρτωμα.

Ο Μόκος, πού σά μοῦσος είχε καί
 κάποιες γνώσεις μαγειρικής, βοηθού-
 μενος κι' από τό Σέρβη, πού ήταν λι-
 γάκι φαγάς, άνέλαβαν νά έτοιμάσουν
 τό φαγητό. «Ολοι έφαγαν μέ πολλή θ-
 ρεξη, καί μάλιστα ο Γέγκινς, ο Ίβε-
 ρσον, ο Δόλης κι' ο Κοστάρ. Κι' έγιναν
 άρκετά εύθυμοι, έκτός από τόν Ζάκ,
 πού ένῶ στο σχολείο ήταν ο αρχηγός
 της εύθυμίας, τώρα καθόταν παράμερα
 σκεπτικός. Ήταν άνεξήγητη ή άλ-

λαγή αυτή στο χαρακτήρα του τρελό-παιδου κι' οι σύντροφοί του με απορία τόν ρωτούσαν τί έχει· αλλά ο Ζάκ δὲν τὸν ἔλεγε τίποτα.

Τέλος τὰ παιδιά, κατακουρασμένα, σκέφτηκαν καὶ γιὰ ὕπνο. Τὰ μικρὰ κατέβηκαν ἀμέσως στὶς καμπίνες τοῦ πλοίου· ὁ Γόρδων ὅμως, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Μπριάν θέλησαν νὰ γρυπνήσουν μετὰ σειρά των. Καὶ τὸ σκέφθηκαν καλὰ, γιατί ἴσως ἦταν κίνδυνος νὰ προσβληθοῦν τὴ νύχτα ἀπὸ θηρία ἢ ἀπὸ ἀκόμα πιὸ ἀγριούς ἰθαγενεῖς.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΑΣΤΟΧΗΜΕΝΗ ΕΥΧΗ

Ἀπλὰ χωρίσαμε μετὰ τὸν ἀδερφό μου. Ὁ χωρισμός μας δὲν ἦταν θαυματικός, μήτε εἶχε τίποτ' ἀπὸ τὰ περιστατικά πού σηματοδοτοῦν τέτοιες ὥρες. Ἦταν ἴσα-ἴσα ὁλότελα πεζός.

Ἀπὸ βραδύς, ὁ λοῦστρος πῆγε στὸ σταθμὸ τὰ πράγματά του. Ἐκεῖνος ἦταν λίγο νευρικός καὶ δὲν μᾶς ἀκούσθηκε.

Τὸ πρῶτ' ἦταν κιάλας ντυμένος, καθόταν στὸν καναπέ καὶ περίμενε νὰ φύγωμε. Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, θυμῆθηκε πὼς εἶχαμε ξεχάσει στὸ σπῆτι τὴ φορτωτική καὶ τὸ κουτί τὸ βερνίκι γιὰ τὰ παπούτσια, καὶ γυρίσαμε πάλι γιὰ νὰ τὰ πάρωμε. Ἔτσι, κι' ὁ πρῶτος ἀποχαιρετισμός νοθεύτηκε.

Μέσ' στὸ βζγόκι, ἡ θέση τοῦ ἔτυχε νάναι ὄχι ἀπ' τὸ μέρος τοῦ Σταθμοῦ, μὰ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά· δὲν εἶχαμε νὰ ποῦμε τίποτα, ὥστόσο, γιὰ νὰ βλέπομαστε λίγο ἀκόμα, πέρασα καὶ στάθηκα ἀντικρύ. Ἔτυχε ἀκόμα νάρθει σὲ λίγη ὥρα καὶ νὰ σταθῇ ἀνάμεσό μας μιά πελώρια ἀμαξοστοιχία ἀπὸ φορτηγά, καὶ ἴσα-ἴσα μπροστὰ στὸ παράθυρό του σταμάτησε ἕνας τετράψηλος κύβος μαῦρο κάρβουνο. Πέντε σχεδὸν λεπτὰ πέρασαν ἔτσι.

Τὸ σήμαντρο χτύπησε καὶ τὸ δαγόνι τὸν συνεπῆρε χωρὶς ἀργοπορία μαζί του, μετὰ πολλὴν ἄλλον κόμα, βαγόνια, σιδηρικά, δέκα ὀργυιὲς πίσω, ἔλα μονομιᾶς, μονοκίμματα. Καὶ τότε, πίσω ἀπ' τὸ θαμπὸ γυαλὶ πού κοκκίνιζε τὸ ἀγρυπνησμένο πρόσωπό του, ἀνέμεσα ἀπ' τοὺς σωρούς τὸ κάρβουνο, μοῦ ἔστειλ' ἕναν ἀποχαιρετισμὸ μετὰ τὸ χέρι. Ἀπόρησα γιὰ τὸ σημάδι τοῦτο τῆς τρυφερότητας, καὶ στοχάστηκα γιὰ λίγο τὴ σημασία του, καθὼς τὸ τραῖνο τυλιγόταν σ' ἕνα ποτάμι μαῦρον καπνὸ ...

Γύρισα στὸ σπῆτι· τὰ παράθυρα κι' οἱ πόρτες ἦσαν ἀκόμα ὀρθάνοιχα καὶ δὲν ἦταν τίποτος νὰ καθίσω πουθενά, ἀπ' τὴν ἀκαταστασία. Ἐνήμερνε πνιγηρή, καυτερὴ καλοκαιριὰτικὴ μέρα, κι'

οἱ ὥρες ἄχνες, σὰν καπνὲς ἀπὸ βρεμένο ἄχερο, τυραννοῦσαν τὴν ψυχὴ, καθὼς θάμπωναν τὶς ἀκρες τοῦ ὀρίζοντα. Ὡς τὴν ὥρα πού ἔφυγα γιὰ τὴ δουλειά μου, δὲν εἶπαμε τίποτα, δὲν ἦταν ἄλλως τε καὶ λόγος. Σιωπηλὰ ἡ μητέρα μου ἔκλαιγε στὸ μαγερεῖό. Καὶ στὴν αὐτὴ ἦταν ἡσυχία ἀκρα. Οἱ μαῦροι στοχασμοὶ ἀπολύθησαν πρὸ ὕστερα ...

Στο τραπέζι, ἡ μητέρα μου ἔλειπε, κι' ἔτρωγε σχεδὸν μονάχος, μέσα στὸ σπῆτι μας πού ἀδειάζε ὁλόενα. Τὰ παρθυρόφυλλα ἦταν κλειστά, μὰ ἔκανε στὴν τραπεζαρία ζέστη, σκληρὴ κι' ἐπίμονη ζέστη, καὶ τὸ μισόφωτο ἦταν ἀκόμα κουραστικό γιὰ τὰ μάτια.

Στὴν ἀκρινὴ πόρτα, ἀπ' τὴν αὐτὴ, πρόσβαλε ἄξαφνα μιά νεαρὴ γυναίκα μετὰ τὰ μὲτρα. Ἀνέβηκε στὸ κατώφλι καὶ μοῦ ἔκανε νόημα πὼς θέλει νὰ μοῦ πεῖ. Παρατήρησα τὴν πετοσέτα, πέρασα στὴν ἄλλη κίμαρα καὶ τὴν ἐζύγισα. Στὸ χέρι τῆς κρατοῦσε μίαν ἀδειανὴ σακκούλα· στοχάστηκα πὼς θὰ ζήτοῦσε ψωμί.

Δὲ θέλω φωνή, οὔτε λεπτὰ, μοῦ εἶπε. Ἐγὼ, παιδί μου, θέλω, ἂν ἔχετε, νὰ σᾶς ἐργασθῶ. Ἀχ, μαῦρη ἡ ὥρα καὶ σκοτεινὴ ... Ἐχῶ παλληκάρι ἄρρωστο, παλληκάρι χτικιασμένο, ἀγόρι μου, — κι' ἔδω χιμῆλωση τὰ μάτια, — λέω ἂν ἔχετε, νὰ μοῦ δώσετε κανένα ρούχο νὰ τοῦ φορέσω. Ἰδρῶνει, γυιόκα μου, ποτάμι ὁ Ἰδρωτας, καὶ ἔλα ἀπάνω του χαλῶνε.

Κάθησε χάμω στὸ πέτρινο κατώφλι. — Δυὸ ὥρες ἔκαμα δρόμο μετὰ τὰ πόδια. Ὡχ, ἀπόκαμα. Ἀπ' τὸ Ἰπποδρόμιο ἔρχομαι, ἔχει κίθωμα, νὰ σὲ χαρῶ. Ἡ λαλιά τῆς ἦταν ἀπλή, σχεδὸν ἀδιάφορη, σὰ διαδραστή. Μὰ ξαφνικὰ ἔνας στεναγμὸς βαθούλωσε τὰ λόγια τῆς· κι' ἦταν σὰν νάνοιξε ὡς κάτω, κι' ἀναφάνηκε ἡ ἴδια τῆς ἡ ψυχὴ ...

Ἡ θειά μου, ἀπ' τὸ μαγερεῖό, καὶ εἶχε νοιώσει κι' ἄρχισε νὰ γκρινιάζει. Χτὲς κιάλας δώσαμε μιά παλιὰν ἀλλαξιὰ ρούχα σ' ἕναν φτωχὸ στὴ γειτονιά. γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Μὲς στὸ ντουλάπι δὲν εἶχε τίποτα. Τὰ ράφια εἶχαν ἀραιώσει. Πᾶνε πιά, τίποτα δὲν ἔμενε, αὐτὰ ἦταν ἔλα ...

Στ' ἀλήθεια, κι' ἐγὼ πού ἔψαχνα, παραμερίζοντας τὶς φορεσιές, μόνο ἕνα μισοφθαρμένο σακκάκι τοῦ πατέρου μου εὑρίσκα, μὰ πού μποροῦσε νὰ φορεθῇ ἀκόμα γιὰ τὸ σπῆτι. Πῆρα δυὸ φορὲς τὰ ρούχα στὴ γραμμὴ, — δὲν ἦταν ἄλλο. Πὼς νὰ τῆς δώσω ἕνα τέτοιο ρούχο; — Πηγαίνοντο ἀναποφάσιστα, κι' ἀκούγα τὴ θειά μου νὰ λέει καὶ νὰ ξαναλέει πὼς, ἄμα γυρίσει ἡ μητέρα μου, θὰ μεῖ μαλώσει.

Ξαναγύρισα στὴ γυναίκα.

— Κάθεσαι μακριά; τὴ ρωτῶ. Δὲν

μπορεῖς νὰ ξαναπεράσεις τὸ δρόμο, νάναι κι' ἡ μητέρα μου ἔδω, νὰ σοῦ βροῦνε κάτι, νὰ σοῦ δώσωμε;

Πικροχαμογέλασε.

— Ἀχ, δυὸ ὥρες ἔκανα, παιδί μου ... Ἀπ' τὸ Ἰπποδρόμιο ἔρχομαι, δὲ σοῦ λέω; Στὸ Φάληρο κάτω ... Πόρτες χτύπησα κὰν καὶ κὰν, δὲ βρέθηκε ψυχὴ νὰ σπλαχνιστεῖ ... Δὲν πειράζει, ἂς εἰστε καλὰ, πού ἔχετε τὴν καλὴ προαίρεση ...

Ἀκουμπώντας χάμω τὴν παλάμη, ἔκανε ν' ἀνασηκωθεί ἀπ' τὸ κατώφλι.

Τὸ δαχτυλίδι τῆς φάνηκε. Δυστυχισμένος γάμος, τρισυτυχισμένη γέννα, πού σπάρθηκαν τόσες συμφορές!

— Γιὰ στάσου! τῆς εἶπα. Καὶ ξαναγύρισα στὸ ντουλάπι: μετὰ ἀπόφαση.

Ἐφερα κι' ἔδωκα τὸ φαγωμένο ρούχο στὰ χέρια τῆς.

Τὸ πρόσωπό τῆς καταχλώμισε καὶ τὰ χεῖλιά τῆς ἐφρίξαν. Μετὰ τὰ κοκκαλιάρικα τὰ δαχτυλά τῆς ἔπιασε τὸ δικό μου χέρι.

— Ἐγὼ θέλω, τῆς εἶπα ἐρμηνευτικά, γιὰ ἕναν ξενιτεμένο νὰ μᾶς εὐχηθεῖς. Νὰ κάνει καλὸ ταξίδι κι' ἐκεῖ πού πάει νάναι καλὰ.

Μὰ ἐκείνη, τρέμοντας σύγκορμη, καὶ σφίγγοντας τὴν ἀπαλάμη μου, μετὰ τὰ ματόφυλλα κατεδασμένα κάτω, εἶχε ἀλλοτὸ τὸ νοῦ τῆς.

— Ἀξαφνικὸ καλὸ νὰ ἴδεις, γυιόκα μου χρυσά! Ἀξαφνικὰ μετὰ δρόσοις, κι' ἄξαφνα νὰ σ' εὐφράνει ὁ Θεός. Ὅπως ἀλάφρωσε τὴν καρδιά μου τὴ χαροκαμένη, ἔτσι κι' ὁ Ἰησοῦς Χριστός νὰ σοῦ τὸ δώσει, νὰ χαρεῖται τὰ χρυσά σου νεῖτα καὶ νὰ σὲ χαίρεται ἡ μανούλα σου ...

Ἐννοίωσα, ἀλήθεια, σὰν ἕνα ξένο θέλημα νὰ μοῦ γεμίζει τὴν ψυχὴ, καὶ τὸν ἑαυτό μου ἔτοιμο νὰ τὸν συνεπάρει ἡ δύναμη ἡ ξένη, πού κατέβαινε μέσα μου ἀπ' τ' αὐτιά μου, κι' ἔμπαινε ἀπ' τὰ κρύα μου δαχτυλά. Μὰ δὲν πρόφτασα, δὲν μπόρεσα νὰ τὴν κἀνω δικιά μου ἐκείνη τὴν πνοή, πού μ' ἀγγίξε γιὰ λίγο κι' ὕστερα ἔφυγε μακριά, πᾶνω ἀπ' τὴν ψυχὴ μου, σὰν ἀπὸ κλειστή καμπύλη πού ἀποδιώχνει κάθε τι.

Γιὰ τὸ δισταγμός, ἡ εὐθύνη μοῦ εἶχαν κιάλας κερδίσει τὴν ψυχὴ ... Ἡ θειά μου μουρούριζε πρὸ πολλοῦ ἀπ' τὴ θέση τῆς ... Κάτι σὰ μεταμέλεια, σὰν τύψη, σὰν κακὴ πράξη, ἔννοιωσα μετὰ τὸν ἑαυτό μου, κι' ἡ μικρόχαρη ζωὴ μοιράστηκε τὴ δειλισμένη μου συνείδηση ... Τὸ θάμμα ἔγινε ψέμμα, — κι' ἡ ὑπερούσια ἡ εὐχὴ ἔγινε μιά μάταια ἡχώ. Τὴν ἔχασα γιὰ πάντα, τελείωσε.

Παρατήρησα τὸ χέρι τῆς γυναίκας εὐγενικά, καὶ ξαναγύρισα στὸ φαγητό μου. Κ' ἤμουν πρὸ ἀνόρεχτος, πρὸ ἀδειανός, καὶ πρὸ πικραμένος ἀπὸ πρῶτα.

ΤΕΛΟΣ ἌΓΡΑΞ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΚΡΑ ΒΡΑΧΑΚΙΑ

Ὡ μικρὰ βραχάκια, μυριοκαλισμένα ἀπὸ τὴν τεχνίτρα θάλασσα-κυρά, ὁ μικρὸ βραχάκι, πολυκαταπνέμενα ἀπὸ τὴν κυρά σας κι' ἀπὸ τὰ παιδιά.

Πάντα τὰ φιλιὰ τῆς, τὰ καϊδέματά τῆς περισσὰ τὰ ἔχετε, κι' ἂν ποτε θυμῶνει καὶ σὰς στεφανώνει, σεις δὲν τὴν προσέχετε!

Ὡ μικρὰ βραχάκια, μικροπαλατάκια τῶν τρελλῶν κοβιδῶν, τῶν μικρῶν χαριδῶν καὶ τῶν πεταλιδῶν καὶ τῶν καβουριδῶν ...

Πάντ' ἀγαπημένα, πάντ' ἀδελφωμένα, στὰ καϊδέματά τῆς, καὶ τὰ ἔρμα βρόδνα εἰς τὰ παραμύθια καὶ τὰ μυστικά τῆς...

(Ὁρμος Βάρης, Αὐγουστὸς 1926)

Ἀγγελὸς Ἐλπίδας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Περάσαμε ὥραια ὅταν εἶχαμε πᾶνι στὸν Σταυροῦ τὸ πανηγύρι. Περάσαμε ἀπὸ πολλὰ ὥραια μέρη κείνη τὴν ἡμέρα! Κάτω ἀπὸ δέντρο πού δὲν σάφιναν νὰ δῆς τὸν οὐρανὸ, ἀπὸ μονοπάτια πού σκεπάζοντο ἀπὸ χόρτα, σέκαναν νὰ τὰ χάνεις καὶ νὰ μὴ ξέρεις πού νὰ πατήσης, κι' ἀπὸ βρύσες πού κάθε τόσο τρέχανε στὰ πόδια σου. Καὶ φτάσαμε σὲ μιά μεριά πού ἡ ὁμορφιά τῆς σέκανε νὰ τὰ χάνεις. Ἦταν καὶ συννεφιασμένος κείνη τὴ μέρα ὁ οὐρανός. Πάρα-κάτω, σὲ ἄλλα χωριά χαμηλότερα, βλέπαμε ἥλιο, ἀλλὰ καὶ πᾶνω πού εἴμαστε ἔμεις, δὲν μποροῦσε νάταν ἄλλιος.

Γιὰ τὴν ἡμέρα τὸ ψηλότερο χωριὸ τῆς περιφέρειας, τὸ χωριὸ πού κυριάρχησε σὲ ὁλόκληρες γενιές τὰ γύρω χωριά, τὰ πᾶνω καὶ τὰ κάτω. Μιά χαράδρα βαθιὰ ἀρχιζε ἀπὸ ψηλὰ στὴν κορυφὴ πού θάταν ὡς ἑπτακόσια μέτρα πᾶνω κάτω, καὶ κατέβαινε βρῆνοντας ἀπὸ ὁμορφιά ὡς τὴ ρεματιά, κι' ἀπὸ κεί προχωροῦσε ὡς τὴ θάλασσα. Κι' ἔμεις βρισκόμαστε τώρα σὲ μιά μεριά λίγο πρὸ κάτω ἀπὸ τὴν κορυφὴ, πού φαίνονταν πολὺ ἄγρια, κι' ὅπου πραγματικὰ καὶ δέντρα ὀργιάζαν, καὶ τὰ νερά πού κυλούσαν στὰ πόδια σου σὲ κᾶναν νὰ τὰ σηκώνεις ὅλη τὴν ὥρα, γιατί νόμιζες πὼς βλαστᾶσαν σὲ βάλλο. Ἀφάνες πελώριες, κι' ἀπάνω σὲ μιά σκαρφάλωνε παιγνιδίζοντας μιά νέα κληματαριά. Καστανιὲς χιλιόχορνες, κι' ἀνάμεσα σ' ὅλα μιά λεύκα, μιά λεύκα φουντωτή, πεταχτή, καμαρωτὴ σὰ νυφούλα, ἔκα-

νε ἀντίθεση μετὰ τὰλλα πού φαίνονταν τόσο παλιά.

Μὰ εἶμαι βέβαιη πὼς, ἂν ἔσκυβες βαθειά μέσ' στὴ ρεματιά καὶ κοιτάζες, θάβλεπες ὅτι ἡ λεύκα αὐτὴ ἡ ὁμορφὴ δὲν εἶναι ἡ πραγματικὴ πού ἔμπρεπε νάτανε, ἡ συνομιλικὴ μετὰ ὅλα τὰ ἄλλα, ἀλλὰ ἕνα παρακλάδι τῆς, ἕνα κλωνί π' ὅτερεψε τόσο καὶ μοιαζε μετὰ δέντρο· γι' αὐτὸ ἦταν καὶ τόσο χαρωπὴ, γιατί ἦτανε καινούργια.

Μυρτιάς καὶ θάμνοι, πλατάνια καὶ κισσοὶ καὶ ὅλα, ὅλα τὰ χορτάρια, ὅλες οἱ πρασινάδες πού ζοῦνε στὸ νερό, ἦταν ἐκεῖ δὰ μαζεμένα, καὶ τὸ νερὸ ἔτρεχε ἀπὸ κάτω τους βιαστικὸ καὶ τᾶκανε νὰ πέρνουν ζωὴ. Ἀλλὰ μόνο ἐκεῖ ἦταν ἔτσι ὥραια. Γιατί μόλις περνοῦσες, ἀρχίζε ἕνα βουνό, ἀπότομο, ξερακιανό, πού ὑψωνόταν σὺν τῆχος κι' ἐκρυβε τὴν ὁμορφιά αὐτήνε.

Ἀλλὰ τὸ ὁμορφότερο δὲν ἦταν αὐτό. Τὸ πρὸ ὥραιο ἦταν τὰ ρημαγμένα σπῆτια πού βρίσκονταν ἐκεῖ, ἡ παλιά αὐτὴ ζωὴ πού πέρασε καὶ πάει, τὰ σπῆτια τὰ γεμάτα μυστήριον, πού οἱ τοῖχοι των σοῦ μιλοῦσαν γιὰ ζωὲς πού ζήσανε ἐκεῖ, γιὰ νιάτα χαρωπὰ καὶ τρομαγμένα, γιὰ γηραιὰ ἀπογοητευμένα ἀπ' τὴν ἐλπίδα τῆς λευτεριάς. Γιατί ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὰ δέντρα πού σήμερα πιά δὲν ὑπάρχουν, κρύφτηκαν γενιὲς ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ κατακτητῆ καὶ τοῦ περνατῆ. Γιατί ἐκεῖ πού τοὺς ἔκρυβε τὸ ἀπότομο βουνὸ κι' ἡ χαράδρα, πού τοὺς ἔκρυβε τὸ κρύο κι' ἡ παγωνιά, πού τοὺς φύλαγε ὁ λιγιστός ἥλιος πού βλέπανε, ἐκεῖ πού δὲν περιμένε κανεὶς νὰ ζοῦνε ἄνθρωποι, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα κρυμμένοι σὰν τὰ πουλιά, ἐκεῖ λαχταροῖσε μιά ζωὴ. Ἐδῶ νὰ, λέει, ἦταν μύλος τότε, κι' ἐκείνη ἡ ἐκκλησοῦλα πού σήμερα πρέτει νὰ σκίψῃ; δυὸ φορὲς γιὰ νὰ μῆπς μέσα, ἐκείνη ἡ ἐκκλησοῦλα ἦταν ὁ βωμὸς τῶσαν καὶ τῶσαν ψυχῶν.

Τὰ σπῆτια αὐτὰ μετὰ τὰ μικρὰ παράθυρα καὶ τὰ χαμηλὰ ταβάνια, πού σήμερα μόνο μελαγχολία καὶ σκέψη σκορπᾶνε, τότε στέγαζαν τὸ καθένα κι' ἀπὸ ἕνα οὐδ' ὁμαδικὰ μαζεμένον.

Δὲν φαίνονται πολλὰ, πέντε-ἕξι. τόσα θὰ ἦσαν καὶ τότε, ἀλλὰ φύλαγαν μιά ζωὴ πού χύθηκε ἀργότερα ἀκάθεκτ' ἐν τῷ γύρω καὶ τῷ κάτω χωρί.

Κι' οἱ ἄνθρωποι πού πέρασαν αὐτὴ τὴ ζωὴ πού ἔνοιωσαν τὴ λαχάρα τῆς λευτεριάς, μὰ πού δὲν τὴν ἀπόλαυσαν, δὲν ζοῦνε πιά, οὔτε τὰ δέντρα πού τοὺς ἔκρυψαν δὲν ὑπάρχουν τώρα. Μόνο τὰ σπῆτια τους τὰ ρημαγμένα, πού τὸ καθένα σοῦ λέει φωναχτὰ τὴν ἱστορία του, στέκουν ἀκόμα ὀρθὰ, γεμάτα μυστήριον καὶ πλῆξη, καὶ μοιάζουν σὰν φωλιὲς ἔρημες πού τὰ πουλιά τους πέταξαν καὶ

πάνε. Ἀπὸ τὶς ρίζες τῶν δέντρων πετιοῦνται νέα παρακλάδια πού φροντῶνουν καὶ θεριέβουν, ἐκεῖ στὴν ἴδια τὴ μεριά· ἀλλὰ τὰ παρακλάδια τῶν ψυχῶν πού ζήσανε σιμὰ τους δὲν εἶναι πιά ἐκεῖ. Φύγανε, ζήτησαν ἄλλοῦ ἀσυλο κι' ἀφήσαν τὰ ρημαγμένα αὐτὰ μέσ' στὰ καινούργια καὶ τὰ παλιά δέντρα, μέσ' στὸ αἰώνιον νερό, σὰν τρανὴ ὑπόδειξη, σὰν ζωηρὴ ζωγραφιά, νὰ μαρτυρᾶνε στὸ διαβάτη τὴ σκέψη μῆς μαρτυρίας, μῆς παλιάς, ἄλλοτινῆς ζωῆς.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

ΠΑΛΙΟ ΜΟΥ ΣΠΙΤΙ

Σπῆτι παλιὸ χτισμένο σὲ στενὸ κι' ἀπόκεντρο σοκάκι, πόσες χαρὲς σὲ σὲ δὲ γνώρισα τότε πού ἤμουνα παιδάκι!

Μὰ τώρα φέρνω μετὰ τὸ νοῦ μου τὶς παιδικὲς κι' ἀξέχαστες χαρὲς καὶ τὶς συγκρίνω μετὰ τὶς τώρα καὶ βλέπω τὶς παλιέπραγματικές. Θυμᾶμαι κάποιο δειλινὸ πού ἔπαιζα μετὰ τὰ τὰ παιδάκια παίζαμε μετὰ φωνῆς τὸ γεωργὸ καὶ μετὰ τὴ λίσπη χιτίζαμε φουρνάκια.

Σπῆτι παλιὸ χτισμένο σὲ στενὸ κι' ἀπόκεντρο σοκάκι, πόσες χαρὲς σὲ σὲ δὲ γνώρισα τότε πού ἤμουνα παιδάκι!

Τὸν Μονάχη

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Οἱ γειτόνισσες, καθισμένες στὶς καρέκλες, στὸ πεζοδρόμιον, κουβεντιάουν. Ἐδῶ εἶναι ἡ κυρία Μαγδαληνὴ, ἡ μαμμὰ τῆς Ἀννας, ἡ κυρά - Δεσφί, ἡ γιαιὰ τῆς ὀρφανῆς Κικίης, ἡ νόστιμη Χρυσούλα, ἡ μεγάλη ἀδελφὴ τῆς Φωφῆς.

Δυὸ μαρουδάκια παχουλὰ καὶ κόκκινα καθόνται σὲ δυὸ μικρὰ μαξιλαράκια. Εἶναι ντυμένα μετὰ τὰ καλά τους καὶ τὸ ἕνα κοιτάει τὸ ἄλλο μετὰ τὸ στόμα ἀνοικτό.

— Ἐχω καὶ νιαντέλα, ἐσὺ ἔχεις;

— Ἐμένα τὰ παπὰ μου εἶναι λουτινὰ, ἐσένα ζέν εἶναι!

— Ἐχω καὶ κοδάλι!

— Νὰ κι' ἐξῶ, ἔχω.

Πρὸ πέρα μιά παρὰ ἀπὸ πεντέξι ἀγόρια, ντυμένα κι' αὐτὰ μετὰ κυριακάτικα, παίζει βόλους:

— Μπρός, παίξε!

— Καλὲ τί μᾶς λές; δική σου σειρά εἶναι!

— Τίνος τὰ πουλᾶς αὐτά; τώρα δὲν ἔπαιξα;

Κι' εἰς ἐξακολουθοῦν τὸ παιγνίδι τους, πότε μάλωνοντας, πότε ἀγοπημένα. Πού καὶ πού ἀκούεται ἡ φωνὴ κάποιος μητέρας:

— Τάκη! Καλέ, μετὰ τὸ καλὸ σου παντελόνι κυλιέσαι μέσ' στὰ χώματα; Οὐ τοὺς πετάξω πιά αὐτοὺς τοὺς βόλους!

Σ' ἕνα πεζουλάκι καθόνται δυὸ κορίτσια καμμιὰ δεκαριά χρονῶ: τὸ ἕνα φορεῖ ἕνα ῥοζ κτυπητὸ φουστάνι, τὸ ἄλλο ἕνα κίτρινο. Τὸ πεζουλάκι τόχουν στολισμένο μετὰ

διάφορα χρωματιστὰ γιалаκία, κομμάτια σπασμένων πατιῶν. Στὰ γόνατά τους εἶναι ἑσπλωμένη μιά μεγάλη καλοντυμένη κούκλα. Ἐξαφνὰ ἀκούεται μιά φωνή:

— Μὰ δὲν ἀφίνετε πιά τὶς κούκλες, νὰ πηδήξωμε λίγο σχολινάκι;

Τοποθετοῦν τὴν κούκλα μετὰ προσοχὴ στὸ πεζουλάκι καὶ ἐνώνονται μετὰ μιά ζουρλοπαρέα. «Ἐνα, δύο, τρία. Μπρός, μπαίνω!» Ἐλα καὶ σύ, Κικί! Χόπ, χόπ, πρὸ γλήγορα, πρὸ γλήγορα! Καὶ τὸ σχολινάκι γυρίζει κτυπώντας εὐθυμὰ τὸ χῶμα καὶ σχηματίζοντας μιά μεγάλη καμάρα, πού μέσα τῆς πηδαῖ ἕνα ὁλόκληρο κοριτσόμνι μετὰ γέλια καὶ ξεφωνιτά. Καὶ ὕστερα κουρασμένες καθόνται νὰ ξεκουραστοῦνε. Κατὰ τὶς 7 ἀκούει τὴ συνηθισμένη φωνὴ τοῦ στραγαλιτῆ. — Στραγάλια πασσατέμπο! καὶ τρέχουν νὰ γεμίσουν τὶς τσέστες τους μετὰ τὸ κυριακάτικόν τους «ἐπίδομα». Ὅσο βραδιάζει ἀφίνουν τὰ παιγνίδια κι' ἀρχίζουν τὰ παραμύθια, καθισμένες μετὰ τὴ σειρά τὸ πεζοδρόμιον.

Τότε τοὺς διακόπτει μιά φωνή: — Ἐλάτε, παιδιά, ἦρθ' ὁ μπαμπάς!

Καληνυχτίζονται καὶ μπαίνουν στὰ σπῆτια κουρασμένες, μετὰ τὴν ἐντύπωση ἀκόμη τῶν παραμυθίων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸν περίπατο, ἕνας κύριος χαίρετ' ὁ πατέρα τοῦ Τοῦτο.

Κι' ὁ Τοτός: — Γιατί, μπαμπά, αὐτὸς ὁ κύριος μᾶς ἔδειξε τὸ καπέλλο του; Νὰ τὸ ἴδοῦμε πού εἶναι καινούργιο;

Μίμης Πρώμος

Στὸ Σχολεῖο. — Εἶναι δικιο, κύριε καθηγητῶ, νὰ τιμωρηθῇ κανεὶς γιὰ πρᾶγμα πού δὲν ἔκαμε; — Ὁχι βέβαια. — Τότε νὰ μὴν τιμωρηθῶ κι' ἐγὼ πού δὲν ἔκαμα τὸ θέμα μου.

Φραγκίσκος

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Α

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 2 Φεβρουαρίου 1928.

ΠΑΙΔΙΑ μου, σήμερα δὲν ἔχει Ἀλληλογραφία. Καὶ νὰ σὰς ἐξηγήσω γιὰ τὴν: Ἀρκετὲς ἐβδομάδες τώρα δὲν βγαίνω στὴν ἡμέρα μου καί, μ' ὅλη τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλουμε, κι' ἐγὼ κι' οἱ συνεργάται μου κι' οἱ τυπογράφοι, δὲν κατορθώνουμε νὰ μπούμε σὲ τάξη. Κι' αἰτία ἡ Ἀλληλογραφία, ποὺ θέλει πάντῃ πολὺν καιρὸ καὶ γιὰ νὰ γραφῇ καὶ γιὰ νὰ τυπωθῇ. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ μὴν κάμω Ἀλληλογραφία γι' αὐτὸ τὸ φύλλο, γιὰ νὰ μπορέσω μιὰ φορὰ νὰ τυπωθῇ Σάββατο. Βέβαια κι' αὐτὸ θάργηση κάπως. Τὸ ἄλλο ὅμως θὰ τυπωθῇ Παρασκευὴ, τὸ ἄλλο Πέμπτη κι' ἐσὶ γινόμενα πάλι ἐνήμεροι. (Γιατὶ γιὰ νὰ λαβαίνετε τὸ φύλλο Σάββατο, πρέπει νὰ εἶναι ἔτοιμο ἀπὸ τὴν Πέμπτη.) Καὶ τώρα ποὺ ξέρετε τὴν αἰτία, δὲν πιστεύω νὰ δυσχερασθῆτε, ἔσοι μοῦ γράφατε αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα, ποὺ δὲν θὰ λήξετε ἀπάντησι. Θὰ λάβετε δὲν μοῦ ξαναγράψετε...

Θὰ εὐχαριστήσω μόνον ἐκείνους ποὺ ξεσπάθωσαν καὶ ποὺ αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα εἶναι οἱ ἐξῆς: Σοφία Θ. Μπαμίχα, Σύλλογος «Διαπλαστική Ἀμυνα», Σουσουράδα, Ἀμρ. Κοπανίτσας, Ναυαρχος Κανάρας, Πάνδρος, Μηνᾶς Γ. Δημάκης, Εὐθυμία Καμπάλιου, Νεῆνις τοῦ Ἰονίου, Γλυκομήλη, Σύλλογος «Βολιώτικη Τρελοπαρέα», Ἀνδρ. Γρ. Οἰκονόμου, Νανάκης Γ. Δαρτάς, Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Ἀπόστολος Ἀποστόλου, Ρετσίνα. — Εὖς σὰ καλὰ μοι τὰ παιδιὰ. Κι' ἐλπίζω στὸ ἐρχόμενο νὰ ἔχω νὰ εὐχαριστήσω περισσότερα.

Ῥωαίς Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κι' οἱ ἐξῆς: Μελαχροινὴ Κυπριοπούλα, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Κασσιόπη, Θέσις, Κόρη τοῦ Βουνοῦ, Κολοκυθόσπορος, Διλιάννα, Εὐα, Φῶτος Λάμπης, Ἐξυπη Γατούλα, Σπύρος, Ἐνδοξο Σούλι, Κόπανος, Ἀφριμένο Κύμα, Πέτρος Ρισσαί, Σερόβηχας, Ἀντισμένη Δεμονιά, Ἀρχαία Ἑλλάς, Ἀέρινος, Σαρδανάπαλος, Κάμεν Σύλβα καὶ Γυφτοπούλα. — Ἐξέτελεσα τίς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαίωματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Λόρδος Ἐρλινκτον, ἄ. (ΤΚ). Κόρη τοῦ Βουνοῦ, κ. (ΜΠ). Κλειδί τοῦ Παραδείσου, κ. (ΝΒ). Κόπανος, κ. (ΨΩ). Ἀστερίσκος, ἄ. (ΒΤ). Θαλασσινὸς Ζωγράφος, ἄ. (ΒΤ). Κρητικὸ Ἀκρογιάλι, ἄ. (ΓΚ). Δόνιφαν, ἄ. (Champion). Αἰγυ-

πιακὸς Ἀστὴρ, κ. (ΝΡ). Λέανδρος, ἄ. (ΔΖ). Ἐγὼ, ἄ. (ΝΔ). Μικρὸς Γυμνασιόπαις, ἄ. (ΝΔ). Ἡβη, κ. (ΖΚ). Ζακελίνα, κ. (ΧΣ). Βίξεν, κ. (ΙΣ). Δινέττα, κ. (ΧΤ). Ἀνατολίτισσα, κ. (ΜΓ). Διαβολάκος, κ. (ΕΖ). Τιτίκα, ἄ. (Ἀθλιοι). Γαβριᾶς, κ. (Ἀθλιοι). Ἰαβέρης, ἄ. (Ἀθλιοι). Ἀζέλιμα, ἄ. (Ἀθλιοι). Γιάννης Ἀγιάννης, κ. (Ἀθλιοι). Φαντίνα, ἄ. (Ἀθλιοι). Ἐπονίνη, ἄ. (Ἀθλιοι). Θεοναδιέρος, κ. (Ἀθλιοι). Μύρτος, ἄ. (ΟΒ). Ἀνθούλα, κ. (Ξ);). Ἀντισμένη Ἀμυγδαλιά, κ. (ΕΧ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἀέρινος, ἄ. Χλόη, κ. Μασκωτίτσα, κ. Ἀρχιτεμπέλης, ἄ. Διλιάννα, κ. Ἰδιότροπο Γατάκι, κ. Ρόδον τὸ Ἀμύραντον, ἄ. Ἀγνή Ψυχούλα, κ. Ταξιδιάρικο Κύμα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Προσκοπικῆς (βραβεῖον ἔστειλα) Μελαχροινούλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ Ὀδηγὸς δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη) Ἀλῶπεκα τῆς Μυτιλήνης (ἔλαβα ἐξόρληση κι' εὐχαριστῶ) Ἀλεξανδρινὸ Διαπλαστικόπουλο (πολὺ νόστιμο τὸ γραμματάκι σου σ' ἐπίστωσα μὲ 50 δραχμὲς εὐχαριστῶ) Λέανδρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Διον. Ν. Καρατζίη (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Θαλασσοταραχὴν (συμπλήρωμα ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Κινεζάκι, Βάρκαν τοῦ Κανάρη, Κοσμᾶν Γεροθανάση, Καίριαν, Γαλαξίαν κτλ. κτλ.

Ἀρχιτεμπέλη, Ἀδωνιν, Κρητικὸ Ἀκρογιάλι (ἔστειλα). Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου, θάπαντῶ στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 4 Ἀπριλίου

146. Δεξιόγραφος
Σὲ πρόθεσις ἕνα ἄρθρο
Ἀπλούστατα κολλῶ
καὶ στὴν κοινὴν μας γλῶσσα
Σὲ ἀποχαιρετῶ.

Τσέκυ-Κούγκαν
147. Συλλαβόγραφος
Τὸ πρῶτο βεβαιώνει
Τὸ δεύτερο φωτίζει,
Κι' ὁποῖος τὰ δυὸ ἐνώνει,
Τὸν οὐρανὸν... μαυρίζει.

Συρανῶ
148. Ἀνίγμα
Τὸ θηλυκὸ μου ὠρα θελκτικὴ
Τροφὴ τὸ οὐδέτερό μου θρησκευτικὴ.
Ρεδοδάφνη

149. Ἐσχάρα
* * * * *

* * * * *

Ὅριζοντίως ἄνω, Σειρήν· κάτω, ἀρχαῖος Θρόν· μουσικός. Καθέτως, ἀριστερά, τροφὴ· δεξιὰ, πρόθεσις· εἰς τὸ μέσον, πόλις τῆς Τουρκίας.

Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ
150. Κρυπτογραφικὸν
1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀρχ. συγγραφεὺς
2 1 4 6 8 = Εἶδος πλοίου
3 6 1 2 8 = Ὅργανον

4 2 7 5 4 1 2 8 = Ζῶον
5 6 7 2 8 = Ἀρχ. θεός
6 1 3 8 = Ἰσορ. ποταμὸς
7 5 4 6 5 6 = Πόλις
8 5 4 5 7 2 8 = Νῆσος
Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου

151. Ἀκροστιχίς

Τάχικα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον μυθιστοριογράφον:

1, Φιλέλλην ποιητής· 2, Θεὸς καὶ πλανήτης· 3, Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς· 4, Ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου.

Κρητικέπουλο

152. Φωνηεντόλιπον

οβ - ξλν - δλ - ν - μ - σ - λπ

Πιτσιρίκος τοῦ Ἀγρινίου

153. Γεῖφος

πα, πα, πα,

πανὶ

Δὸν Κιχῶτος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

154-158. Lettre Magique

Remplacez une lettre à chacun des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez sans anagramme cinq autres mots:

ciel, âne, ville, sot, terre.

Θαλασσοταραχὴ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 50

686. Πρωσία (πρό, Σία). — 687. Ἡμερολόγιο (ἡμερο, λόγιο). — 688. Σμύρνα-Σμύρνη. — 689. Θεά - θεά. (1, ἄκων... 2, 690. Κ ΚΑΙ ΚΑΙ... 3, Ε-ΚΑΙ ΕΣΤΙ ΠΥΡΑΙΣΚΕΙ... 4, ΠΥΡΑΙΣ 5, ΚΑΚΑ ΤΑ...)

691. ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ (ροή, Ἀρεῖος, κλεις. λῆρος, Εἶρα, Ἰλιάς, ὄρκος, Σεῖριος). — 692-696. Διὰ τοῦ Ρ: σκόρος, ρεῦμα, ἀκρίς, κρίσις, ροιά. — 697. ΤΗΝΟΣ-ΡΟΔΟΣ (τόρος, ἩΘCποιός, Νωδός, ὉρΟφή, ΣίΣυφος). — 698. Ἀκόμα νὰ με λύσης; (α κόμμα, ν, ἀμελ' εἰς εἰς; — 699. Berge-Gerbe. — 700. Par C: cour, clre, cöte, race, vice.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀλλὰ αὐτὲς ποὺ σ' ἐπέλογον τὸ φύλλο κάθε ἐβδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπαιτήσεις δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τμήμα Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ μὴ, μὲ παχέα ἀπαιτήσεις λεπτά 70 μὲ κεφαλαία δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Η Διλιάννα ἀλλάζει τετραδιάκια μόνον μὲ μεγάλα παιδιὰ. Δις: Βαρσούχα, Δεφναῖς Ἡρακλίου.

ΚΗ' - 169/

Πρωτοπαίνοντας στὸ Διαπλαστικόν χαίρετ' ὅλους-ες κι' ἀνταλλάσσω Μουσικὰ μὲ διέθυσση: Στρατὴ Μπεγγαλὴ Μυτιλήνη.

ΚΗ' - 170/

ΡΟΔΟΣ ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

ΚΗ' - 171/

Διαπλαστικόπουλο, ἕνα ψήφο

στὴν ΑΓΝΗ ΨΥΧΟΥΛΑ

ΚΗ' - 172/

Μπαίνοντας στὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως χαίρετ' ὅλους. Κολοκυθόσπορε, Ἀριστοκρατίσσαι, Μπερμ, Ἡλιεβγαλτὴ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια Στεῖλις: Γίωργον Παπουτάνην, Μαρούσι, διὰ Σερόβηχας.

ΚΗ' - 173/

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ
Ἐμὰς ἐπιτραπὴ νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Ἐρμόδιον Δεσμὸν γιὰτὶ, καὶ ἀπὸ ποῦ ὁρμώμενος, γράφει αὐτὲς τίς ἀνοήσιες.

ΚΗ' - 174/

Διαπλαστικόπουλο, ψηφίστε τὸ ΜΑΓΙΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ. Μαρωμένη Βασιλιά, Κολοκυθόσπορε ἀνταλλάσσω Μ. Μουσικὰ: Δις: (ΚΗ' - 175/)

ΟΛΟΚΥΒΩΣΕΙΣ. ὅς διατάσσω: ἔφη πᾶσιν τὸν Διαπλαστικόν, μὴ πρὸς δὲ εἰς ἀποκαλύψεις τὰς ὁποίας δὲν θέλει ΠΑΙΔΙΑΡΧΟΣ ΝΕΜΟΣ

ΚΗ' - 176/

ΕΞΕΛΟΓΗ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΙΓΟΝΗ

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἐν βιβλίῳ ἀφιερῶμενον εἰς τοὺς νέους οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐνστερνισθῶν ἐξωτερικὴν τὴν ἀνάγκην τὸ νὰ ἐκτελέσῃ ἔργα μεγάλα.

Τιμᾶται Δρχ. 10

(Ταχυδρ. τέλη ἔσωτ. δρ. 1. Ἐξωτ. δρ. 2)

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, περὶ πτερά, πρακτορεῖα ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως.

ΕΔΩΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. ΚΑΣΙΓΟΝΗ

ΚΗ' - 177/

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ

Εχόντες ὅπ' ὄψιν μας τὴν ὑπόθεσιν μας λέγομεν: Ἀφῆρα-Μίς Παρρά.

ΚΗ' - 178/

Χωρικὴ Ἑλβετίας = Α. Μαυρομμάτη Βασιλίσσα στὶς Παπαρούνες = Μ. Βουγιουλᾶκη, Μερκία καὶ Μικρὴ Ἀρτίστα = Ἀδελφαὶ Παρασκευᾶ, Ἰδαντινὸς = Α. Καραλῆ.

ΚΗ' - 179/

Ταναγραῖα, τί γίνονται; : : : γιὰτὶ ἐπαύσεσ ἀλληλογραφίας; : : : μὲ ἔχασες; : : : Συγχωρητῆρια!!! : : : Κίλεις ὁλόθερμες εὐχὲς σὰ γενεθλίας σου.

Δικηγορίνα, εὐχαρίστως προσωφινῶς μέσον Διαπλάσεως. — Θαλασσοταραχὴ

ΚΗ' - 179/

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διέθυσσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτόπισσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.